

Čekám na okraji *Hallownestu*, kde mi byla slíbena audience s *Hornet*. Kolem se rozprostírá krása místní zeleně, ale ruiny připomínají křehkost tohoto světa. Liány se vinou přes rozpadající se oblouky, jejichž kameny jsou pokryty mechem a prachem zapomnění. Vzduch je těžký, prosycený slabou vůní země a ozvěnami dávno ztracených hlasů, které jako by se stále odrážely od popraskaných zdí. Usadil jsem se na lavičku, která tu osamoceně stojí uprostřed keřů. Její přítomnost napovídá, že toto dříve mohlo být místo setkávání – snad místo, kde se brouci shromažďovali, aby sdíleli příběhy nebo snili o věčnosti pod vládou *Pale Kinga*. Nyní je tato lavička tím posledním, co tu mezi ruinami zbylo. Její dřevo je zvětralé, popraskané, ale stále pevné, jako tichý svědek pádu *Hallownestu*. V dálce se ozývá slabé bzucení, snad hmyz, snad něco temnějšího, co číhá v mlze. Stíny se pohybují mezi stromy, a já cítím chlad, který není jen od větru, ale od samotné podstaty tohoto místa, kde se krása mísí s tragédií.

Hornet se přiblíží nepovšimnutá. Zabalená ve svém věrném červeném plášti a v ruce držící svojí věrnou bojovou jehlici.

„*Hornet*, ochránkyně *Hallownestu*. Proč pokračujete v boji v těchto ruinách, když tolik jiných už vzdalo naději?“

„*Shan!*“

„Stručné, jak se na vás sluší. Jste dcerou *Pale Kinga* a dědičkou *Deepnestu* – dvou světů, které se zdají být v rozporu. Jak vyvažujete tuto dvojakou identitu?“

„*Hegale!*“

„Vaše umění s jehlou a hedvábím je působivé, zjevně vychází z *Deepnestu*. Je pro vás tato dovednost darem, nebo břemenem?“

„*Edeedo!*“

„Setkala jste se s *Knightem*, drobnou postavou, kterou někteří vidí jako naději, jiní jako stín. Jaké místo má podle vás v osudu tohoto království?“

„*Garana!*“

„Poslední otázka, *Hornet*. Co byste poradila těm, kdo bloudí těmito ruinami a hledají sílu přežít v temnotě *Hallownestu*?“

„*Git gud!*“

„Děkuji, *Hornet*, za váš čas. Ať vás vaše jehla vede.“